

Bylo zjištěno, že vyrovnací řízení o jmění žalovaného bylo zahájeno dne 13. prosince 1922 a skončeno 5. června 1923. Platební příkaz o vyměření důchodové daně za rok 1921 byl vydán dne 1. února 1925 a doručen žalobkyni dne 24. dubna 1925. Dle dlužního úpisu ze dne 21. října 1920 byl žalovaný povinen tuto daň nahraditi žalobkyni. Dle toho je nepochybně, že žalobkyně mohla teprv po vyměření daně (§§ 143 a 144 zákona ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. zák.) požadovati určitou náhradu na žalované. Vyrovnacími pohledávkami jsou však jen takové osobní pohledávky majetkoprávní proti vyrovnacímu dlužníkovi, jež povstaly do zahájení řízení, nepožívají-li práva přednostního a nejsou-li z uplatnění ve vyrovnávacím řízení dle zákona vyloučeny. Jen takové pohledávky mohou býti k vyrovnacímu řízení přihlášeny a podléhají jeho účinkům, ať byly přihlášeny nebo nebyly (§ 53 vyrov. ř.). Zažalovaná pohledávka nebyla vyrovnací pohledávkou ve vyrovnacím řízení žalovaného. Dle dlužního úpisu ze dne 21. října 1920 byl žalovaný osobně zavázán žalobkyni, hraditi jí rentovou daň z úroků a z půjčené jistiny 50.000 Kč, když pak dům, na němž byla jeho povinnost zástavně zajištěna, prodal Arnoštu M-ovi, zavázal se ještě podle zjištění kupní smlouvou ze dne 10. června 1921, že až do dne úplného vyklizení, jež nastalo dne 15. října 1921, zaplatí hypotekární úroky s vedlejším příslušenstvím. Žalobkyně žádá náhradu rentové daně jen za dobu od 1. ledna do 15. října 1921. Správně tedy tvrdí se v rozsudku odvolacího soudu, že žalovaný jako osobní dlužník jest povinen žalobkyni nahraditi tuto částku.

Čís. 6727.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Podnájemník nemá vůči pronajímateli nároku na odklad exekuce vyklizením.

Spolunájemník, nemající výhradného nároku na užívání bytu, nemůže se po případě vůči pronajímateli domáhati odkladu exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1927, R II 417/26.)

Prv ý s o u d nepovolil odklad exekuce vyklizením z toho důvodu, že povinné byl byt poskytnut jen prozatímně do doby, než se byt jí najatý upraví. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení, ježto pokládal i poskytnutí bytu k prozatímnímu užívání do úpravy jiného bytu od téhož pronajímatele za důvod k užívání, podobný důvodům uvedeným v §u 1 zákona čís. 51 na rok 1925. Toto usnesení napadl vymáhající věřitel zejména proto, že prozatímní propůjčení takové není podobno poměrům uvedeným v §u 1 citovaného zákona, že rekursní soud nemaje podkladu rozhodl o sporné okolnosti, že jde o nájem povinné, ač on tvrdil, podnájemní poměr.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a nařídil mu, by znovu rozhodl.

Důvody:

Rekurs jest opodstatněn. Není třeba zabývat se otázkou, zda povinná užívala bytu, který byl jí a Antonínu M-ovi poskytnut do úpravy jiného bytu, z důvodu podnájmu či z důvodu spolunájmu. Ať je tomu tak neb onak, nemá povinná nároku na odklad. Byla-li pouhou podnájemnicí Antonína M-a, pominul její poměr podnájemní k spornému bytu již tím, že se nájemce jeho Antonín M. vystěhoval a byt pronajímateli uvolnil a tedy jeho nájemní poměr se skončil. V tomto případě neměla by povinná vůči vymáhajícímu věřiteli vůbec právního důvodu k podržení bytu již od počátku proto, že s ním nebyla ve smluvním poměru. Proto by také neměla důvodu k odkladu vůči vymáhajícímu věřiteli, poněvadž již od počátku neměla důvod k užívání bytu vůči němu. Nárok na odklad předpokládá užívání z platného důvodu vůči smluvníku (pronajímateli), a takového povinná jako pouhá podnájemnice vůči vymáhajícímu věřiteli by neměla. Byla-li však spolunájemnicí s Antonínem M-em, měla by sice již od počátku vůči vymáhajícímu věřiteli důvod k užívání bytu, to však jen společně s Antonínem M-em. Sama pro sebe nároku na výhradné užívání bytu toho však by ani v tomto případě neměla. Nemajíc tedy důvodu k výhradnému dalšímu podržení bytu pro sebe — nemá ani nároku na odklad, ježto takový důvod jest předpokladem odkladu. Nelze jí tedy povolit odkladu, a to nejen z nedostatku důvodu k výhradnému podržení bytu, jehož od počátku neměla, nýbrž i proto, že právo na odklad nemůže opřít ani o důvod spolunájmu s Antonínem M-em, protože byt jím původně pronajatý a zatím do úpravy neuprázdněný, již se pro ně uvolnil. Nelze říci, že povinná nemá náhrady za byt, jež má vykliditi, ani že bylo povoleno odložení vyklizení náhradního bytu. Zákon má za účel chrániti strany, které si byt nemohou opatřiti. Avšak tento výjimečný zákon nelze rozšiřovati na případy, kdy jeden ze spolunájemců odpírá druhému přijati ho do společně najatého bytu a chce ho ponechati v bytě, který pronajímatel jen do úpravy tohoto bytu zatím oběma společně poskytl. Tento stav neopravňuje tedy povinnou, by si opatřila samostatný odklad výkonu exekuce vyklizením. Nejde tu o ochranu společného práva nájemního, nýbrž o ochranu spolunájemcovu na užívání společně najatého bytu proti druhému spolunájemci, který spolunajatého bytu se zmocnil sám. Z uvedeného právního hlediska nebylo tedy potřebí zrušovati usnesení prvního soudu a rekursní soud měl rozhodnouti ve věci.

Čís. 6728.

Nelze odporovati smlouvě, již byla postoupena třetí osobě nemovitost, do níž dlužník investoval, předpokládaje, že se mu nemovitosti dostane.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1927, Rv II 392/26.)